

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

Ἀρ. Κουγτίδου

Ὁ Κώστας ἦτο δώδεκα ἐτῶν παιδί καὶ ἠγάπα πολὺ τοὺς γονεῖς του, τὰ γράμματα καὶ κάτι ἄλλο: τὸ κολύμβημα.

Ὡ! Πῶς τὸ ἠγάπα τὸ κολύμβημα!

Ἡ μεγαλυτέρα του εὐτυχία ἦτο νὰ σχίζῃ τὴν θάλασσαν ἀφήνων ὀπίσω του ὕγρον αὐλάκι ὥσαν βαρκούλα, ἢ νὰ ταλαντεύεται γλυκὰ γλυκὰ ἐπάνω εἰς τὸ γαλαζοπράσινον νερόν· τοῦ ἤρεσκε νὰ παίζῃ ὥσαν ψάρι μέσα εἰς τὸ ἥσυχον κύμα, νὰ γλυστρᾷ σάν δελφίνι, νὰ κάμνῃ μακροβούτια, νὰ βλέπῃ θολὰ, σάν ἀπὸ μέσα ἀπὸ γυαλί, τὸν βυθὸν κάτω τῆς θαλάσσης μὲ τὰ φύκια του, τὰ ὁποῖα ἐτραβοῦσε διὰ νὰ προχωρῇ γρηγορώτερα· νὰ παίρνῃ φόρα, νὰ βουτᾷ μὲ τὸ κεφάλι καὶ νὰ βγαίνει ἐπάνω ἀναπνέων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, καὶ ἔπειτα νὰ ρίπτῃ τὴν ἄμμον, τὴν ὁποῖαν ἔφερεν ἀπὸ κάτω μὲ τὴν φούχταν του.

Παιδικὰ ἑνδυμασία, Ζωὴ Ἀρ. Κουγτίδου
1940 (εὐχ) φιλ. 4 σ. 73

Ἄλλο ἑνδυμασία 26 ἰουλίου "ἑνδυμασία" ἐντυπωσθεῖς
2 ἐπὶ αὐτὴς οὐδὲν 5. 61-76

Ἐπήγαινε βαθειά· ὅταν ἦτο γαλήνη καὶ ἡ θάλασσα ὡμοίαζε μὲ καθρέπτην, ἄλλον κρότον δὲν ἤκουεν ἐκεῖ μέσα εἰς τ' ἀνοικτὰ παρὰ τὸν κρότον τῶν χειρῶν του, μὲ τὰς ὁποίας ἐτάραττε τὴν θάλασσαν· ἔξαφνα, ἐμπρός του ἡ θάλασσα ἐμαύριζε καὶ ἡ καρδιά του ἔκαμνε τάκ! Τί ἦτο; Ἐν σύννεφον, τὸ ὁποῖον ἔρριπτεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν μαύρην του σκιάν.

Ὅταν ἦσαν κύματα, δὲν ἐφοβεῖτο· ἡ θάλασσα σιγὰ-σιγὰ τὸν εἶχε κάμει γενναῖον· ἐπροχωροῦσε χωρὶς φόβον κατεπάνω τους καὶ μὲ ἕνα τράθηγμα τῶν χειρῶν ποὺ τὸν ἐτίναζε ὑψηλὰ τὰ ἐπηδοῦσε, χωρὶς νὰ σπάσουν εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ νὰ σκεπάσῃ ὁ ἀφρὸς τὸ κεφάλι του· ὁρῶν καὶ πότε τὸν ἀνέβαζαν ὑψηλὰ ὑψηλὰ, πότε τὸν κατέβαζαν χαμηλὰ χαμηλὰ, μεταξὺ δύο θαλάσσιων τοίχων· ἐκιννοῦντο, ἐβούιζαν σὰν ζωντανὰ ὄντα καί, ὅπως τὸν ἐσήκωναν, τῷ ἐφαίχοντο σὰν ἄλογα ἀτίθασα, τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν εἰς τὴν ράχιν των καὶ τὸν ἀνετίναζαν διὰ νὰ τὸν κρημνίσουν, ἀλλ' αὐτὸς μὲ τὰ χέρια του ποὺ τ' ἀνοιγόκλειε διηύθυνε τὰ ἀφρισμένα χαλινάρια των.....

Τὴν ἡγάπα πολὺ τὴν θάλασσαν ὁ Κώστας· τὸν ἐνανούριζε μὲ τὸν ἥσυχον φλοῖσβόν της· τοῖ ἐνέπνεε θάρρος μὲ τὸν ρόχθον τοῦ θυμοῦ της.

καὶ τὸν ἔκαμνε ν' ἀγαπᾷ τὸν κίνδυνον. Καὶ τί δροσερὸν ποὺ ἦτο τὸ ἀεράκι της, καὶ τί ὥραϊα ποὺ ἐμοσχοβολοῦσαν τὰ φύκια της ποὺ ὡμοίαζαν σὰν πράσινα κεντήματα!.....

Μίαν Κυριακὴν ὁ Κώστας εἶχεν ὑπάγει πάλιν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν· ἐφυσοῦσε ἡσυχος μπάτης· τί ὥραϊα ἡμέρα διὰ κολύμβημα!

Ὁ Κώστας παρετήρησε μὲ ἀγάπην τὴν θάλασσαν. Μία φωνὴ τοῦ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του· —Κολύμβη! Κολύμβη! Τί εὐμορφὴ ποὺ εἶναι ἡ θάλασσα! Ἀκόμη στέκεσαι;

Μία γλυκεῖα ἀνατριχίλα ἐπερνοῦσε τὸ σῶμα τοῦ Κώστα. Ἀλλὰ μία ἄλλη φωνὴ τοῦ ἐψιούριζε:

—Μὴ κολυμβᾶς, Κώστα, μὴ κολυμβᾶς, ἂν μ' ἀγαπᾷς.

Τὴν φωνὴν ταύτην ἐνόμιζεν ὁ Κώστας ὅτι ἦτο ἀπὸ τὴν καινούργια του φορεσιάν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρωτοφορέσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀλήθεια, πόσον κομψή, πόσον ὥραϊα φορεσιὰ ἦτο ἐκείνη! Κάτασπρη, λινή. Τὴν εἶχε ράψει ἡ μητέρα του μὲ τὰ χέρια της, καὶ εἶχε βάλει ἐπάνω της ὅλην τὴν καλαισθησίαν της καὶ ὅλην τὴν ἀγάπην ποὺ εἶχε διὰ τὸν υἱὸν της.

Μὲ τί καμάρι τὴν εἶχε φορέσει ὁ Κώστας! Ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἔκαμιν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν μάμ-

μην του· ἔπειτα ἐπῆγεν εἰς τὰς θείας του· ἔπειτα εἰς ὄλους τοὺς συγγενεῖς, καὶ τοὺς μακρυνοὺς ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἠπόρησαν διὰ τὴν ἑκτακτον ἐκείνην τιμὴν. Καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα, εἴτε γεροντικά, εἴτε νεανικά, εἴτε παιδικά, μίαν φωνὴν ἤκουε: «Τί ὠραία φορεσιά!».

Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ, νὰ τὴν ἀφήσῃ ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ἐπάνω εἰς τὰ χαλίκια, νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν φύλαξίν της εἰς ἄλλα παιδιά, καὶ αὐτὸς νὰ ὀλογυρνᾷ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν γυμνός;

—“Ὁχι! εἶπε. Δὲν θὰ κολυμβήσω.

Καὶ ἐπειδὴ εἶχε θέλησιν, καὶ δὲν μετέβαλλε τὰς ἀποφάσεις του, δὲν παρετήρει μὲ ζήλειαν ἓν παιδίον, τὸ ὅποιον ἐκολύμβα ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐκεῖ πλησίον· ἀλλ’ εὗρήκε τὰ πιὸ καθαρά πετραδάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἐκάθισεν ἐκεῖ μὲ προσοχὴν καὶ ἐκύτταζε τὰ πλοῖα ποὺ ἦσαν ἀραγμένα μακρὰν καὶ τὰς λέμβους ποὺ ἦσαν δεμέναι ἀπὸ πίσω των.

Τί ἐσκέπτετο ὁ Κώστας; Καὶ αὐτὸς δὲν ἤξευρε. Ἀφηνε τὰς σκέψεις του ἐλευθέρας νὰ περιφέρωνται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως τ’ ἀντικρυνὰ βουνά, τὰ ὅποια ὅταν ἦτο ὀμίχλη ἐφαίνοντο τόσο μακρὰν, καὶ τώρα, ἐπειδὴ ἦτο αἶθριος ὁ καιρὸς, ἐφαίνοντο ὥς νὰ ἐκινήθησαν

Καὶ ἀπ’ ὅλα τὰ στόματα... ἤκουε: «Τί ὠραία φορεσιά!».

ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ νὰ ἐπλησίασαν.

Ἐξαφνα ὅμως ὁ Κώστας ἀκούει φωνὰς πλησίον του, καὶ ὁ νοῦς του ἐπιστρέφει γρήγορα ἀπὸ τὸ μακρυνὸν ταξειδίον του εἰς τὴν παραλίαν.

—Ὁ Ἀντώνης τῆς Μήτραινας πνίγεται! Πάει, χάνεται!

Ἐκεῖ ἐμπρὸς του, ἀρκετὰ βαθείᾳ, ὁ Κώστας βλέπει δύο χέρια ποῦ κτυποῦν δυνατὰ τὴν θάλασσαν, ἀκούει μουγκρητὰ καὶ βλέπει ἓνα κεφάλι νὰ βουλιάζη, νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὸ νερόν. Ἦτο τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκολύμβᾳ, ἐνῶ ὁ Κώστας ἐκάθητο εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Τὸ δυστυχὲς εἶχε προχωρήσει βαθείᾳ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε νὰ κολυμβᾷ καλὰ, ἀπέκαμε εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπάλαιε μὲ τὰ κύματα. Μερικὰ παιδιὰ τὸ εἶχον ἴδει καὶ ἔβαλαν τῆς φωναῖς.

Ὁ Κώστας τινάζεται ἐπάνω· παρατηρεῖ τριγύρω· κανὲν ἄλλο παιδίον δὲν εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν· καμμία βάρκα δὲν περνᾷ.

Μετ' ὀλίγον φαίνεται πάλιν ἡ κεφαλὴ, ἀκούονται τὰ μουγκρητὰ καὶ τὰ δυὸ χέρια κτυποῦν μὲ ἀπελπισίαν τὴν θάλασσαν, ὥς νὰ θέλουν νὰ κρατηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸ νερόν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν πιάνεται, δὲν κρατεῖται καὶ τὸ παιδί βουλιάζει...

Αἱ φωναὶ εἶχαν ἀκουσθῇ μακρύτερα· πέραν δύο ναῦται σπρώχνουν πρὸς τὴν θάλασσαν μίαν βάρκαν τραθηγμένην ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, καὶ εἷς ἄλλος τρέχει νὰ πάρῃ τὰ κουπιὰ ἀπὸ ἓνα μαγαζί. Ἀλλὰ θὰ προφθάσουν; Ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιάν ἀκούονται αἱ φωναί:

—Πνίγεται! πνίγεται! Πάει, ἐχάθηκε!

Ἡ καρδιὰ τοῦ Κώστα κτυπᾷ δυνατὰ. Δὲν θὰ προφθάσῃ ἡ βάρκα· τὸ γνωρίζει. Μίαν φορὰν ἀκόμη θ' ἀναθῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ πνιγομένου, κι' ἔπειτα θὰ μείνῃ κάτω μὲ μάτια ὀλάνοικτα, μὲ στόμα ἀνοικτό, χωρὶς ψυχὴν...

Ὁ Κώστας λαμβάνει τὴν ἀπόφασίν του. Τραβᾷ βιαστικὰ τὸ σακκάκι του, τὸ πετᾷ χωρὶς νὰ ἴδῃ ποῦ πέφτει, καὶ ὁρμᾷ εἰς τὴν θάλασσαν.

Κολυμβᾷ μὲ γρηγοράδα· σχίζει γοργὰ τὴν θάλασσαν· οὔτε νοιώθει ἂν τὸν βαρύνουν τὰ φορέματα ποῦ φορεῖ.

Τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐμαζεύθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ἐκθάλλει ὀξεῖαν κραυγὴν· ὅλοι φοβοῦνται μήπως ἀντὶ ἐνὸς παιδιοῦ πνιγοῦν δύο· καὶ παρατηροῦν ὅλοι μὲ ἀγωνίαν τί θὰ γίνῃ.

Ὁ Κώστας εἶχε πλησιάσει τώρα· ὅλην τὴν προσοχὴν του εἶχεν εἰς τὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖον θ' ἀνέβαινε διὰ τελευταίαν φορὰν· καὶ μόλις

τὸ εἶδε, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, καὶ τὸ κρατεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν. Εἶχεν ἀναγνώσει ἄλλοτε πῶς πρέπει νὰ καταπιανώμεθα διὰ νὰ σώσωμεν ἓνα ποῦ πνίγεται· ἐπρόσεχε λοιπὸν νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ τὸ παιδί ποῦ ἐπαράδερνε καὶ νὰ τὸν σύρῃ καὶ ἐκείνον μαζί του εἰς τὸν βυθὸν διὰ παντός. Μὲ τὴν μίαν του χεῖρα τὸ σπρώχνει πρὸς τὴν ἀκρογιαλιάν καὶ μὲ τὴν ἄλλην κολυμβᾷ. Φθάνουν μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ρηχά· πατεῖ μὲ τὰ πόδια του καὶ σύρει καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ παιδί ἕως τὴν ἀκρογιαλιά. Τότε ἔφθασε καὶ ἡ βάρκα μὲ τοὺς ναύτας.

“Ολοὶ ἐτριγύριζαν τὸ παιδί καὶ ἔσκυθον μὲ καρδιοχτύπι ἀπ' ἐπάνω του. Ἦτο ἄρά γε ζωντανὸν ἀκόμη ἢ εἶχεν ἀποθάνει; Θὰ τὸ προφθάσουν; Τὸ ἔβαλαν μπρούμιτα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω διὰ νὰ βγάλῃ τὴν θάλασσαν ποῦ εἶχε καταπίει. Ἦτο κατάχλωμον ὡς νεκρόν. Ἐφθασε μετ' ὀλίγον ἡ χήρα ἡ μητέρα του μὲ λυμένα μαλλιά καὶ ἤρχισε νὰ κτυπιέται καὶ νὰ δέρνεται. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἔνοιωσαν μίαν ἀδύνατον ἀναπνοὴν νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα του· τὰ κλειστὰ μάτια ἤνοιξαν καὶ ἀντίκρυσαν τὰ μάτια τῆς μητέρας ποῦ τὸ ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκαλιά της.

Τότε ἐνεθυμήθηκαν τὸν σωτήρα.

Ἀλλὰ ματαίως τὸν ἐζητοῦσαν τριγύρω των. Ὁ Κώστας δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἀφοῦ παρέδωκεν εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τὸ ἀναίσθητον σῶμα, εἶχεν ἀποσυρθῇ παράμερα· ἦτο τόσον κουρασμένος!.... Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι θὰ λιποθυμοῦσε· τ' αὐτιά του ἐβούιζαν καὶ ὅλα γυρνοῦσαν ὀλόγυρά του· δὲν ἠμπόροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του. Ἐκάθισεν εἰς μίαν πέτραν, ἀνέπνευσε δυνατὰ καὶ ἀφοῦ συνῆλθεν ὀλίγον, ἐπῆρε τὸ σακκάκι του καὶ ἐτράβηξε πρὸς τὸ σπίτι των.

Δὲν ἐπῆγε ἀπὸ τὸν πλατὺν δρόμον τῆς ἀκρογιαλιάς ὅπου ἦσαν τὰ καταστήματα καὶ τὰ καφενεῖα. Ἐχώθηκε εἰς κάτι στενοὺς παράμερους δρομίσκους. Ἡ φορεσιά του, ἡ ὀλοκαίνουργη λινὴ φορεσιά του, ἦτο εἰς κακὴν κατάστασιν· τὸ σακκάκι του τσαλακωμένον καὶ λερωμένον· τὸ γιλέκο καὶ τὸ πανταλόνι κολλημένον ἐπάνω του, καὶ ἔσταζαν θάλασσαν.

“Ὅταν ἐπερνοῦσε, αἱ γειτόνισσαι τὸν ἐκύταζαν μὲ βλέμμα ἐπιπλήξεως, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ εἴπουν:

—Τὸ κακόπαιδο! Ἐπαιζε, κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα. Κρίμα στὰ ὠμορφα καινούργια ροῦχα.

Ὁ Κώστας ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ εἰς αὐτάς·

—Δὲν ἔπαιζα, ἐγλύτωσα μίαν ζωὴν.

Ἄλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Τί τὸν ἔνοιαζε; Ἄς ἔλεγαν ὅ,τι ἤθελαν.

Ἀνέβη μὲ καρδιοχτύπι τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας των. Τί θὰ ἔλεγε ἡ μητέρα του, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Κι' ἀλήθεια· ἔκπληξις, λύπη καὶ θυμὸς ἐζωγραφίσθησαν μονομιᾶς εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὅταν τὸν εἶδεν ἔτσι ἐμπρός της· παρ' ὀλίγον πικρὸς λόγος νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ἄλλ' ὁ Κώστας, ὠχρὸς ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ἐξάντλησιν, ἔτρεξε πρὸς αὐτήν, καὶ τῆς διηγήθη τί εἶχε συμβῇ.

Τότε ἤνοιξεν ἐκείνη τὴν ἀγκάλην της καὶ ὥρμησεν ὁ Κώστας καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἔσφιγγε δυνατά.

—Κι' ἂν ἐπιγιγώσουν καὶ σύ, παιδί μου; τῷ εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της· καὶ τὸν ἐπέπληττε τρυφερά, θωπευτικά, ὡς ν' ἀνατρίχιαζε ἀκόμη ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου ποὺ ἤγγισε τὸ παιδί της· ἀλλ' ὁ Κώστας ἡσθάνετο ὅτι ἦτο εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτόν.

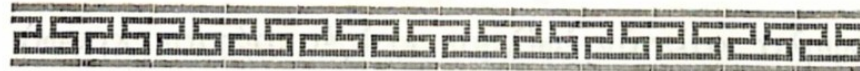
Ὁ πατέρας τοῦ Κώστα ἦτο εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ἐκεῖ ἔμαθε τί συνέβη. Ἦλθε βιαστικὰ εἰς τὸ σπίτι. Ὅταν εἶδε τὸν Κώστα, τὸν ἐσήκωσε

ὕψηλὰ καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ ἐσκούπισε κρυφὰ ἓνα δάκρυ· αὐτός, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἐδάκρυε.

Αὐτὰ φέρει εἰς τὸν νοῦν του τώρα ὁ Κώστας, παρατηρῶν τὴν λινὴν φορεσίαν, τὴν ὁποίαν μὲ στοργὴν φυλάττει ἀπὸ τότε. Βλέπων αὐτήν, ξαναβλέπει ἐμπρός του μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας στιγμὰς τῆς ζωῆς του· αἰσθάνεται ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη του τὰ φιλήματα τῆς μητέρας του καὶ ἐπάνω εἰς τὸ μάγουλόν του τὸ δάκρυ τοῦ πατέρα του.

Ὡ! βέβαια, αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραιότερα φορεσιά, ἀπὸ ὅσας ἐφόρεσεν ἕως τώρα!

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Ἡ ἱστορία πού θά διηγηθοῦμε παρακάτω δέν εἶνε φανταστικό μυθιστόρημα, ἀλλὰ πραγματικό γεγονός. Ἐκεῖ πέρα, εἰς τὰ νότια μέρη τῶν Ἰνδιῶν, εἰς ἓνα πολὺ μικρὸ χωριό, ἑκατοικοῦσε πρὸ ἐτῶν μία οἰκογένεια Ἰνδῶν. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὸ μεγάλο παιδί των, ἡλικίας δεκαπέντε ἐτῶν, πού ἐλέγετο Πάλαμ. Κατοικία των ἦταν ἓνα χαμηλὸ καλυθάκι, πλεγμένο μὲ καλάμια, ὅπου ἐπερνοῦσαν πολὺ φτωχικά.

Ἕνα πρωτὶ ἡ μητέρα ἐφώναξε τὸ γυιό της, τὸν Πάλαμ, καὶ τοῦ εἶπε·

—Παιδί μου, βλέπεις ὅτι τόσαις ἡμέραις τώρα ὁ καϋμένος ὁ πατέρας σου εἶνε ἄρρωστος καὶ καίγεται μὲ τὸν πυρετό. Τὸν περιποιοῦμαι ὅσο μπορῶ. Ἀλλὰ δὲ βλέπω ὥς τὰ σήμερα καμμία καλυτέρεψι. Θὰ ξεύρης ὅμως, ὅτι τέσσερες ὥραις ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖ πίσω ἀπ' τὸ «βουνὸ τῶν

ἐπάληωνε ὅχι μιὰ φορά, ὅπως ὅλα τὰ ράσα, ἀλλὰ τέσσερες: πρῶτα στὴ ράχη τοῦ Παπα-Θεοφάνη κι' ὕστερα στὴ ράχη τοῦ καθενὸς παιδιοῦ.

Κι' ὅμως ὁ Παπα-Θεοφάνης, μ' ὅλη τὴ φτώχεια του, ἤθελε νὰ μάθουν τὰ παιδιὰ του γράμματα· καὶ κάθε βράδυ, σὰ γυρνοῦσαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, φοροῦσε τὰ ματογυάλια του καὶ τοὺς διάβαζε τὸ μάθημά τους. Τὸ Σταμάτη μάλιστα τὸν ἔμαθε καὶ νὰ κανοναρχᾷ στὴν ἐκκλησία, καὶ νὰ κρατᾷ τὸ ἴσιο ὅταν ὁ ψάλτης ἔψελ· καὶ νὰ λέη καὶ τὸν Ἀπόστολο.

Ὁ Σταμάτης, ἂν καὶ ἦταν μόνο δέκα χρονῶν, εἶχε μεγάλα σχέδια· δὲν ἦταν διόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ φτωχικὴ τους ζωὴ, καὶ πολλαῖς φοραῖς συλλογιζόταν πὼς σὰ μεγαλώση καὶ τὸν λένε Σταμάτιο Παπαθεοφανόπουλο, νὰ κερδίση πολλὰ χρήματα καὶ νὰ μὴν κάθεται πιά στὴν ἐρημιὰ τοῦ κόσμου, σ' ἐκεῖνο δὲ τὸ χαμόσπιτο, μὰ σὲ ὠμορφο μαρμαρένιο ἀρχοντόσπιτο, μὲ σιδηρένια κάγκελα, καὶ πράσινα παραθυρόφυλλα, μ' ἕναν κῆπο ἐμπρός. Θὰ φορῇ τότε ὠραῖα φορέματα καὶ καπέλο ψηλὸ καὶ γάντια, καὶ θὰ πηγαίνει στὸ θέατρο μὲ τὸ ἀμάξι καὶ θὰ μπαίνει ἀπὸ τὴ θύρα, ὅπως ὅλοι ὅσοι ἔχουν λεπτὰ καὶ πληρώνουν, καὶ δὲ θὰ σκαρ-

φαλώνη ἀπὸ τὸν τοῖχο σὰ γάτος, ὅπως τώρα στὸν καραγκιόζη τῆς γειτονιάς.

Αὐτὰ συλλογιζόταν κι' ἕνα Σαθθάτο. Γιατί ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο τὸ μεσημέρι, στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα ὠραῖο καινούργιο ἀρχοντόσπιτο, κι' εἶδε τὰ κάτασπρα καὶ γυαλιστερά μάρμαρά του καὶ τὸ περιθόλι μὲ τὰ κάγκελά του, τὰ λουλούδια καὶ τὴν καταπράσινη χλόη, καὶ τὸν κύριο, μὲ τὰ ὠραῖα φορέματα, τὰ γάντια καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο, ποὺ τὸν περίμενε τ' ἀμάξι του ἐμπρὸς στὴ θύρα, καὶ μόλις ἀνέβη. Ὅλοις ἔκαμε ὁ ἀμαξαῖς μὲ τὸ λεπτὸ του καμισίκι κλάπ! τᾶλογα ἔφυγαν σὰν ἀστραπή. Ὁλο τ' ἀπομεσήμερο σ' ἐκεῖνο τὸ παλατάκι, σ' ἐκεῖνον τὸν ἀφέντη εἶχε τὸ νοῦ του, κι' ὅταν ἔπαιζε ἀκόμα. Σ' αὐτὰ εἶχε τὸ νοῦ του κι' ὅταν ἀπὸ τὴν αὐλὴ ἀνέβηκε στὴ μικρὴ τους καμαροῦλα γιὰ νὰ πάρη χαρτὶ γιὰ τὸν ἀετὸ ποὺ ἔκανε. Πάνω σ' ἕνα παλὴ τραπεζί, κοντὰ στὸν τοῖχο ἦταν τὸ Ρωλόγι, ποὺ, ὅταν ὁ Σταμάτης ἦταν μικρότερος, τὸ κρατοῦσε ὠραῖς ὀλόκληρες ἀνοικτὸ στὰ γόνατά του κι' ἔβλεπε τὶς εἰκόνες καὶ τὰ μεγάλα κόκκινα κεφαλαῖα γράμματα. Τὸ παλὴ ἐκεῖνο τραπεζί εἶχε ἕνα συρτάρι, ποὺ ἦταν πάντα κλειδωμένο. Μὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ κλειδὶ ἦταν στὴν κλειδωνιά καὶ τὸ συρτάρι

ἀνοικτό. Ὁ Σταμάτης τὸ τράθηξε ἔτσι χωρὶς νὰ θέλῃ, κι' ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Γιατί; τί εἶδε μέσα στὸ συρτάρι; Εἶδε ἓνα σωρὸ μικρά, χρυσά, λαμπερά, γυαλιστερά νομίσματα. Λίρες τοῦ φάνηκαν... χωρὶς ἄλλο λίρες ἦσαν.... Λίρες εἶχε δεῖ πολλαῖς στὴν ὁδὸν Αἰόλου, μέσα στὶς γυάλινες μόστρες τῶν σαράφηδων· δὲν εἶχε πιάσει ποτὲ καμμιά στὸ χέρι του, τῆς ἔβλεπε ἀπὸ μακρὰ πάντα νὰ λάμπουν, τῆς γνώριζε ὅμως· λίρες ἦσαν, λίρες! Ποῦ τῆς βρῆκε τόσαις ὁ πατέρας του! Ποιὸς νὰ τὸν πίστευε πὼς μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ φτωχόσπιτο, μέσα στὸ συρτάρι ἐκεῖνο τοῦ παληοῦ τραπεζιοῦ θὰ βρίσκονταν τόσαις λίρες, τόσοι θησαυροί!.... Κι' ἀκουμθησμένος πάνω στὸ συρτάρι τῆς κύτταζε, κι' ἡ λίρες καθρεφτίζονταν στὴν κόρη τοῦ ματιοῦ του γυαλιστεράις, χρυσαῖς, μικρούτσικες!

—“Αχ! καὶ νᾶχα κάμποσες!, ψιθύρισε, τί θᾶκανα! Θὰ πῆγαινα νᾶβλεπα τὸ μεγάλο φεῖδι ποὺ ἔχουν κοντὰ στὸ Στάδιο. Θὰ πῆγαινα σ' ἐνα ζαχαροπλαστεῖο νᾶτρωγα πέντε, δέκα γλυκά. Ὡς τώρα ὅλο καὶ κολνῶ τὸ πρόσωπό μου στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου καὶ τὰ τρώγω ἀπ' ἔξω μὲ τὰ μάτια μου· θᾶτρωγα ἐπὶ τέλους καὶ μιὰ φορὰ στ' ἀλήθεια. Θᾶπαιρνα καὶ παιγνίδια ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔχουν τᾶρχοντόπουλα. Θὰ

πῆγαινα καὶ μ' ἓνα αὐτοκίνητο στὸ Φάληρο, θᾶκανα καὶ μιὰ ναυτικὴ φορεσιὰ μὲ φανέλλα ρηγωτὴ καὶ κοντὸ παντελονάκι καὶ ψηλὲς κάλτσαις καὶ σκουφάκι μὲ φοῦντα.... “Αχ! καὶ νᾶχα κάμποσες λίρες!

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ, ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ συρτάρι, καὶ σὰν τῷγαλε, τὰ δάχτυλά του ἦσαν κλειστὰ καὶ κρατοῦσαν ὅσες λίρες μπόρεσε νὰ χωρέσῃ ἡ φοῦχτά του. Τῆς ἔβαλε στὴν τσέπη του, ἔσπρωξε δυνατὰ τὸ συρτάρι καὶ κατέθηκε βιαστικὰ τὴν μικρὴ τους σκάλα....

* * *

Ποῦ πῆγαινε; Δὲν τῷξερε. Βρέθηκε στὸ Στάδιο· ἀπὸ τὴ δεινδροστοιχία, πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο κῆπο τοῦ παλατιοῦ τράθηξε πρὸς τὴν ὁδὸ Κηφισιάς. Ἐκεῖ σταμάτησε λίγο· δὲν ἤξερε ποῦ νὰ πάγῃ: πρὸς τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἢ πρὸς τοὺς Ἀσωμάτους;

Ἐξαφνα ἄκουσε τὴν καμπάνα τοῦ παρεκκλησιοῦ τοῦ Φτωχοκομείου νὰ σημαίνει τὸν ἐσπερινό· ὁ Σταμάτης στάθηκε· μὲ μιᾶς τοῦ ἤλθε στὸ νοῦ του πὼς ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν Σάββατο, πὼς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ πατέρας του θᾶταν στὴν ἐκκλησιά, πὼς ἔπειτα ἀπὸ λίγο μὲ τὸ

φελόνι του καὶ μὲ τὸ πετραχῆλί του θὰ εἶναι ἐμπρὸς στήν Ἀγία Τράπεζα. «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν!» θὰ λέγῃ μὲ τὴ δυνατὴ του φωνή, κι' ὁ ψάλτης θ' ἀπαντᾷ μὲ ψαλμωδία: «Κύριε ἐλέησον!». Ὁ πατέρας του θὰ τὸν περιμένῃ τώρα νὰ κανοναρχήσῃ καὶ νὰ πῇ τὸ «Ἄγιος ὁ Θεός». Τί θὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του ἂν δὲν τὸν δῇ ἐκεῖ; Τὸ ξέρει ἄρα γε πὼς πῆρε τῆς λίρες ἀπ' τὸ συρτάρι;

«—ὦ! δὲν τὸ ξέρει», σκέφτηκε ὁ Σταμάτης, «ποῦ νὰ τὸ ξέρῃ! τῆς πῆρα μόνος μου, κρυφά... Καὶ πὼς τὸν λένε αὐτὸν ποὺ παίρνει μόνος του, κρυφά, ἓνα πράγμα ποὺ δὲν εἶνε δικό του;» συλλογίσθηκε ἔξαφνα...

Πὼς τὸν λέν; Τὸ ἔξερε....

Κλέφτη!....

Ὁ Σταμάτης στάθηκε· τὸν ἔπιασε ἀνατριχίλα· ἔκαμε δυὸ βήματα, ἀκούμθησε στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου, ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται.

Κλέφτης! Κλέφτης! ἦταν κλέφτης,.... τῆς ἔκλεψε ἐκεῖνες τῆς λίρες... πόσαις ἦταν; πόσαις λίρες ἔκλεψε; δὲν τῶξερε· καὶ τὰ δάχτυλά του ἄρχισαν νὰ τῆς μετροῦν μὲ τρεμούλα, μία μία. Ἦταν δεκοχτὼ· δεκοχτὼ! λοιπὸν ἦταν δεκοχτὼ φορὲς κλέφτης!

Καὶ τότε τοῦ ἦλθαν στὸ νοῦ του ὅσα ἔξερε, ὅσα ἄκουσε γιὰ τοὺς κλέφτες. Εἶδε, μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας ἐμπρὸς τοῦ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνον κλέφτη ποὺ μιὰ μέρα τὸν ἐπήγαιναν στὴ φυλακὴ τέσσερες χωροφύλακες, τὰ χέρια τοῦ πισθάγκωνα δεμένα, καὶ τὸ πλήθος ἔτρεχε ἀπ' ὀπίσω του· τοῦ ἦλθαν στὸ νοῦ του ὅλα ὅσα ἄκουσε γιὰ τῆς φυλακῆς, πὼς οἱ τοῖχοί τους στάζουν ὕγρασία, πὼς οἱ κατάδικοι κοιμοῦνται σωριασμένοι εἴκοσι, τριάντα, πενήντα μαζὶ σὲ κάτι στενὰ ὑπόγεια, πάνω σὲ μουχλιασμέναις ψάθαις, καὶ δὲ βλέπουν ἥλιο, καὶ δὲ βλέπουν κόσμον, καὶ τοὺς δίδουν ἓνα ξεροκόμματο, μαῦρο καὶ πικρό, καὶ τοὺς φυλάγουν νύκτα μέρα στρατιῶτες, κι' ἂν θελήσῃ κανένας νὰ φύγῃ, μπούμ! τὸν σκοτώνουν.

—Ἐκεῖ μέσα θὰ μὲ κλείσουν κι' ἐμένα... χρόνια... κι' ὅλος ὁ κόσμος θὰ μάθῃ πὼς εἶμαι κλέφτης!...

Καὶ τοῦ φαινόταν πὼς ὅλοι τῶξεραν ἀπὸ τώρα, πὼς ὅλοι ἔβλεπαν στὸ πρόσωπό του, στὰ μάτια του πὼς ἦταν κλέφτης· πὼς ὅλων τῶν διαθατῶν τὸ βλέμμα ἔφθανε ὡς μέσα στὴν τσέπη του κι' ἔβλεπε τῆς κλεμμέναις λίρες· καὶ τὸν ἔπιασε τρόμος!....

Ἀρχισε νὰ τρέχῃ σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Τοῦ φαινόταν πὼς ὅλοι γι' αὐτὸν μιλοῦσαν.

“Ενας σκύλος γαύγιζε, τοῦ φαινόταν σὰν νᾶ-
λεγε: «Νὰ ὁ Σταμάτης ὁ κλέφτης, πιάστε τον!»
“Ενα πουλὶ κελαῖδοῦσε, νόμιζε πὼς φώναζε:
«Κλέφτης! κλέφτης!» Τὰ δένδρα ποὺ εἶνε ἀπ’
ἔξω ἀπ’ τὴ Ριζάρειο Σχολὴ σειόνταν στὸ φύ-
σημα τοῦ ἀνέμου, καὶ τοῦ φαινόταν πὼς τὸ ἔ-
να τὸν ἔδειχνε στὸ ἄλλο μὲ τοὺς κλάδους του
ποὺ κουνιῶνταν κι’ ἔλεγαν μεταξύ τους: «Νά
τος ὁ κλέφτης!» Ἡ συνείδησίς του ἀπὸ μέσα
τοῦ φώναζε: «Κλέφτη! κλέφτη!» καὶ τοῦ τῶλε-
γε τόσο δυνατὰ ποὺ ὁ Σταμάτης γυρνοῦσε καὶ
κύτταζε μήπως τοῦ τὸ φωνάζει κανένας ἀπὸ
πίσω του.

“Εξαφνα στάθηκε καὶ τέντωσε τ’ αὐτί του.
Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ· ἀπὸ πίσω του ἄ-
κουσε τὸ χτύπημα τῶν πετάλων ἑνὸς ἀλόγου
ποὺ ἔτρεχε, κάλπαζε, πλησίαζε· ἐκεῖνα τὰ πέ-
ταλα θαρροῦσε πὼς τὸν κτυποῦσαν στὸ στή-
θος. Τί; λοιπὸν τῶμαθαν; τὸν κυνηγοῦν;

—“Αχ! μ’ ἔφθασε· θὰ μὲ συλλάβῃ... θὰ μὲ δέ-
σῃ μὲ σχοινιά, εἶμαι κλέφτης!... Ποιὸς μοῦ εἶ-
πε νὰ κλέψω;

Μὰ τί; πέρασε τᾶλογο; “Ωχ! ἀνάπνευσε·
σώθηκε· δὲν ἦταν χωροφύλακας· ἦταν στρατι-
ώτης τοῦ πυροβολικοῦ, ἀγγελιοφόρος, καὶ πῆ-

γαίνα στὰ παραπήγματα τρέχοντας.....

Στάθηκε μπρὸς στὴ Ριζάρειο Σχολή· μέσα
ἀπ’ τὴ φυλλωσιὰ τῶν ἐληῶν, εἶδε ν’ ἀσπρίζῃ
ἀντίκρυ τὸ μαρμαρένιο καμπαναριὸ τῶν Ἀσω-
μάτων. Τοῦ ἦλθε στὸ νοῦ του πὼς ὁ Θεὸς εἶνε
σπλαχνικὸς καὶ συχωρᾷ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, κι’
ἀποφάσισε νὰ πάγῃ ἐκεῖ, στὴ μοναξιά, ποὺ δὲ
θὰ τὸν βλέπῃ κανένας, νὰ γονατίσῃ πάνω στὰ
μάρμαρα καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸ Θεὸ νὰ τὸν
συγχωρήσῃ γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκαμε.

Ἀλλὰ μόλις προχώρησε δέκα βήματα, τὰ πό-
δια του καρφώθηκαν στὸ χῶμα, ἔγεινε κατακί-
τρινος· κρύος ἰδρωτας τὸν ἔβρεξε.

Ἐμπρὸς του ἦταν ἓνας χωροφύλακας· καὶ
πῆγαινε καταπάνω του.

—“Α! τώρα πιά δὲ γλυτώνω, θὰ μὲ πιάσῃ,
θὰ μὲ πάγῃ στὴν Καταδίωξι, καὶ ὁ κόσμος θὰ
τρέχῃ ἀπὸ πίσω!....

Ὁ χωροφύλακας ἔφθασε κοντά του· μόνο ποὺ
τὸν κύτταξε, κόπηκε ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Σταμάτη.
Μὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, καὶ πέρασε· ἀπομα-
κρύνθηκε χωρὶς νὰ τὸν συλλάβῃ.

—Δὲν τῶμαθαν ἀκόμα! εἶπε ὁ Σταμάτης.

* * *

Καὶ μὲ τρεμάμενα, μὲ κομμένα γόνατα ἔφθα-

σε ὡς τὸ Μοναστήρι τῶν Ἀσωμάτων. Πέρασε τὸ κατῶφλι τῆς μεγάλης πόρτας· ἡ βρύση ποὺ εἶνε στὸν περίβολο θέλησε νὰ τοῦ φωνάξη κι αὐτὴ μὲ τὸ μουρμούρισμα τοῦ τρεχάμενου νε-
ροῦ της: «Κλέφτη! Κλέφτη!» Μὰ ὁ Σταμάτης πρόφθασε καὶ μπῆκε στὸ προαύλιο, καὶ μπῆκε στὴν ἐκκλησία.

Ἡ ἐκκλησία μύριζε λιθάνι· στὰ μανοάλια ἔ-
καιγαν δύο μικρὰ κεριά· μπρὸς στῆς μεγάλαις
εἰκόνες τῶν ἁγίων ἔκαιγαν κανδήλια· ὁ παπᾶς
ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ «Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας
δόξης». Ὁ Σταμάτης κύτταξε ὀλόγυρα· μονάχα
δύο τρεῖς γέροι καλόγεροι τοῦ Μοναστηριοῦ
ἦταν στὰ στασίδια· στριμώχθηκε σὲ μιὰ γω-
νία καὶ σήκωσε τὰ μάτια του στοὺς Ἀγίους.

Μὰ τώρα ἄρχισε νὰ τρέμη πάλιν. Τὸν ἔπιασε
ἕνας τρόμος πιὸ μεγάλος, πιὸ τρομερὸς ἀπὸ
ἐκεῖνον, ποὺ τὸν ἔπιασε ὅταν εἶδε τὸ χωροφύ-
λακα· ὁ Σταμάτης τοὺς Ἀγίους τοὺς φοβόταν
περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας· οἱ χω-
ροφύλακες μποροῦν νὰ στείλουν ἕναν κλέφτη
στὴ φυλακή, μὰ οἱ Ἀγιοὶ μποροῦν νὰ τὸν στεί-
λουν... στὴν Κόλασι!... Καὶ οἱ Ἀγιοὶ τὸν κύτ-
ταζαν μὲ ἀγριεμμένα μάτια, κίτρινοὶ ἀπὸ τὸ
θυμὸ τους. Πρὸ πάντων ὁ ἅγιος Νικόλαος ποὺ
ἦταν ἔμπρὸς του· ὁ Σταμάτης εἶχε καρφώσει τὴ

ματιὰ του πάνω στὸ πρόσωπό του καὶ τὸν κύτ-
ταζε, καὶ ὅσο τὸν κύτταζε, τόσο τοῦ φαινόταν
πὼς ζωντανεύει, πὼς τὰ χρωματιστά του χεῖλη
κουνιῶνταν γιὰ νὰ φωνάξουν: «Κλέφτη!» πὼς
τὰ χεῖρια του ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὸν τοῖχο, γιὰ
νὰ τὸν πιάσουν, νὰ τὸν στείλουν στὴν Κό-
λασι....

Στὴν Κόλασι!... Εἶχε διαβάσει σὲ ἕνα βιβλίο
τοῦ πατέρα του, στὴν «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία»,
τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ εἶναι ἡ Κόλασι, μὲ τῆς
αἰώνιες φλόγες της, μὲ τὰ βασανιστήρια τῶν
διαβόλων, μὲ τὰ νύχια τῶν ἀμαρτωλῶν ποὺ
βγαίνουν ἀπὸ τὰ δάκτυλά τους ὅταν κολυμ-
ποῦν μέσα στὴν βρασμένη πίσσα!... Ὡ, ἡ Κό-
λασι, ἡ Κόλασι!...

Σὲ μιὰ κίνησι ποὺ ἔκαμε ἀπὸ τὴν τρομάρα
του, ἡ λίρες κουδούνισαν στὴν τσέπη του.

—Τί! σκέφτηκε· ζητῶ συχῶρεσι ἀπὸ τοὺς Ἀ-
γίους, ἐνῶ ἡ ἁμαρτία μου εἶναι ἐδῶ, στὴν τσέ-
πη μου; πρέπει νὰ τῆς βγάλω ἀπὸ πάνω μου
κύταῖς τῆς κλεμμέναις λίρες· πρέπει νὰ τῆς πιά-
ω στὴ θέσι τους, στὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ.

* * *

Καὶ βγῆκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, κι' ἄρ-
ισε νὰ τρέχη. Δὲν ἦταν πιά κουρασμένος, κομ-

μένος. Ἔτρεχε σὰν νᾶχε φτερὰ στὰ πόδια του καὶ χωρὶς νὰ σταματήσει πουθενά, σ' ἓνα τέταρτο, ἔφτασε, λαχανιασμένος, στὸ σπιτάκι τους.

Χώθηκε κρυφὰ κρυφὰ στὸ καμαράκι ὅπου ἦταν τὸ τραπέζι μὲ τὸ συρτάρι· πλησίασε μὲ καρδιοκτύπι. Μὰ στάθηκε ἀπελπισμένος.

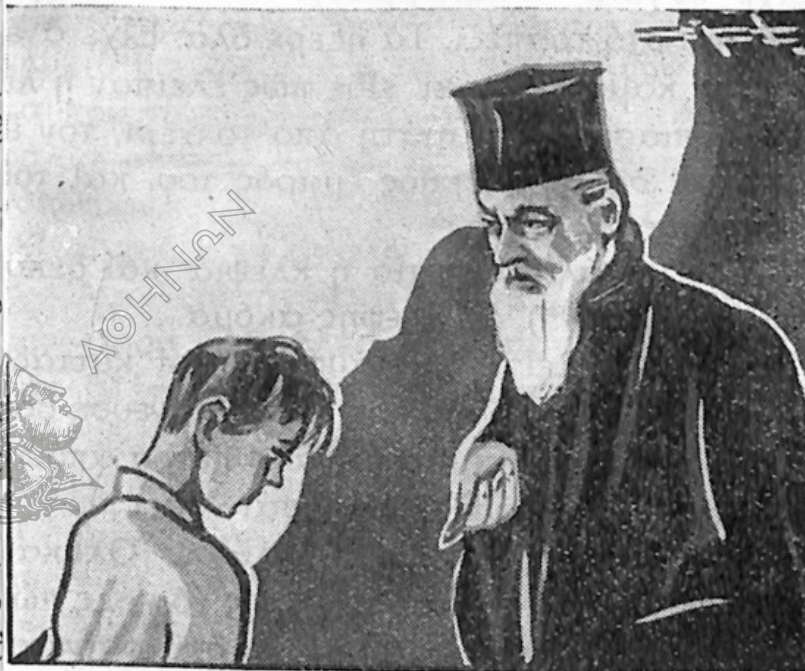
Τὸ συρτάρι ἦταν κλειστό, κλειδωμένο!... Καὶ τὸ κλειδὶ θὰ τὸ εἶχε πάρει ὁ πατέρας του...

Καὶ τώρα; τί νὰ κάμῃ; πῶς νὰ τῆς βάλλῃ στὴ θέσι τους αὐταῖς τῆς καταραμέναις λίρες;

᾽Α! ἀνάμεσα στὸ συρτάρι καὶ στὸ ἀπάνω μέρος τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν μιὰ χαραμάδα· ἀπ' αὐτὴν σιγά, σιγά, ἄργά, ἄργά, μὲ ἀγωνία, τρέμοντας σὰν ἄκουε περπατησιά, τρίξιμο, ἄνοιγμα πόρτας, βήξιμο, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ στὸ συρτάρι, μία μία, τῆς λίρες. Σὰν νὰ εἶχαν βαρεῖ πιασμένη τὴν συνείδησί του ἐκεῖναις ἡ δεκοχτὼ λίρες, κάθε φορὰ πού ἔρριχνε μία, γινόταν ἐλαφρότερη. Εἶχε ρίξει δέκα ἑφτά, τοῦ ἔμεινε μόνο μία, ἐτοιμαζόταν κι' αὐτὴ νὰ τὴ ρίξῃ, ὅταν ἀκούσε βήματα πού πλησίαζαν· ἡ καρδιά του κλώτσησε τὸ στήθος του· ἄρχισε νὰ τρέξῃ· τὰ γόνατά του κόπηκαν.

—Χάθηκα! ψιθύρισε· καὶ προσπάθησε μὲ ἀπελπισία νὰ τὴ ρίξῃ κι' αὐτὴ, μὰ δὲν πρόφθασε

ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ὁ Παπα-Θεοφάνης, ὁ πατέρας....

Πλησίασε, τὸν κύτταξε μὲ αὐστηρὸ βλέμμα.

Κι' εἶδε τὴ λίρα νὰ λάμπῃ στὸ χέρι του! Πλησίασε, τὸν κύτταξε μὲ αὐστηρὸ βλέμμα, πῆρε τὴν κλώτσησε τὸ στήθος του· ἄρχισε νὰ τρέξῃ· τὰ γόνατά του κόπηκαν.

—Χάθηκα! ψιθύρισε· καὶ προσπάθησε μὲ ἀπελπισία νὰ τὴ ρίξῃ κι' αὐτὴ, μὰ δὲν πρόφθασε

συρτάρι κι' ἔβρεχαν τῆς ὀλοκαίνουργιες πεντά-
ρες, πὺ εἶχε κλέψει, σὰν νᾶθελαν νὰ τῆς καθα-
ρίσουν καὶ αὐταῖς ἀπὸ τὸ μόλυσμα τῆς κλε-
ψιᾶς!....

